

Ο

Νίκος Γ. Πεντζίκης άφησε βαθιά τη σφραγίδα του στη ζωή μου διδάσκοντάς με πολλά για τη ζωή και το γράψιμο.

Άκουσα γι' αυτόν πρώτη φορά από ένα συμφοιτητή μου του οποίου ο αδελφός υπήρξε μαθητής του π. Παΐσιου.

Μου φάνηκε παράξενο που ο αυτός ο αγιορείτης ασκητής, τον οποίο λίγο είχα γνωρίσει μέχρι τότε, συνιστούσε ένα λογοτέχνη.

Είχε όμως διαγνώσει το σπάνιο ήθος του και τον αγώνα του να εγκολπωθεί την ταπεινοφροσύνη.

Τον συνάντησα πρώτη φορά σε μια ομιλία του στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ το 1976.

Ο λόγος του ήταν πολύ διαφορετικός από των άλλων, ελάχιστα κατανοητός, κι η συμπεριφορά του όχι η αναμενόμενη από έναν «πνευματικό» άνθρωπο.

Αυτό που έμεινε βαθιά χαραγμένο στη μνήμη μου ήταν όσα είπε για το αίσθημα, που το συνιστούσε ένθερμα ως στόχο ζωής και που με καθόρισε σημαντικά αργότερα.

Εν ολίγοις έλεγε: «συναίσθημα=αίσθημα+εγωισμός». [\(περισσότερα...\)](#)